

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak:				A szerkesztésért felelős		Szerkesztőség Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (emelet)	
Kélyben:		Vidékre:		K u t a s i I m r e		Kiadó s laptulajdonos	
Egész évre	12 korona	Egész évre	20 korona				
Fél évre	6 "	Fél évre	10 "				
Negyed évre	3 "	Negyed évre	5 "				
Egy hónapra	1 "	Egy hónapra	2 "				
						Kiadóhivatal Piacz-utca 79. sz. Gáll-ház (földszint)	
						Hirdetések a legmérsékeltébb árszámítás mellett vétetnek fel	

Irodalmi társaságok.

Debreczen, febr. 12.

Az irodalmi társaságok ellen, mint vevék óta gyakran, ismét felhangoznak a ádak. Itt is, ott is akadnak írók és hirlapírók, akik elavult, lejárt intézményeknek mondják a társulatokat.

De bár az irodalmi szövetezések el-
mni harc a régi maradt, — a fegyverek
azegváltak. Mig azelőtt azzal iámadták
ne Akadémiát és Kisfaludy-társaságot, hogy
lem töltik be méltón hivatásukat, — most
intézményeiket mondják elavultnak. A tá-
maoók azt állítják, hogy „az irodalom ki-
nőtt” a társaságok gyámkodása alól. Szó-
val nem a társaságok működését ostoroz-
zák, hanem az egész társasági rendszert.

Nem a pályázatok eredményét ítélik
el, hanem a pályázati rendszert.

Nem a megválasztott tagok fölött mon-
danak sujtó ítéletet, — hanem kifogásol-
ják, hogy írók egyáltalán társasági tagok
legyenek.

Azi mondják: az íróra egyáltalán nem
kiütetés, ha taggá választatik, az író ez-
zea nem nyer, nem vesz. Továbbá azt
ingoztatják, hogy minek vannak pályá-
hajok? a jó író ugyanis érvényesül a szabad
zrodalomban.

Semminémű irodalmi társaságnak nem
vagyunk tagjai. Nem is járunk utánna, hogy

e kitüntetését elérjük. Azt se reméljük, hogy
valaha ily kiváló elismerés érjen bennün-
ket. Nincs is semmi okunk, se célunk az
irodalmi társaságokat védelmezni. S mégis
kénytelenek vagyunk az igazság kedvéért
a felhangzott bírálatokra válaszolni.

Am támadják a társaságokat némely
írók — de ha ezt cselekszik, ne töreke-
jenek annyira, hogy ily társaságokba jus-
sanak.

Az már nem helyes: ütni a társasá-
got. fölöslegesnek mondani s mégis tag-
ságért törekedni. Becsüljük tiszteljük a
szabad írókat, a ki semmi czéhbe nem tar-
tozik, helyeseljük azt, hogy czéh nélkül
igyekezzünk saját lábunkon megállni: de
aki még nem jutott valamely társaságba,
vagy aki már nem reméli, hogy oda be-
jusson, ne keltse fel támadásával a gyanút
mintha csak azért ostorozná az intézményt,
mert savanyu a szőlő.

A pályázatokról is azok szoktak rend-
szeresen elítélőn írni, akik pályadíjat még
nem nyertek, vagy nem remélnék nyerni.

Manap jóformán csak a pályázatok
őrzik még az irodalmi hagyományokat, az
irodalmi szellemet. A sajtóban többnyire
rövid lélekzetű vagy időszerű munkálatok
jelennek meg. Ezekben nem az irodalmi
érték a fő, hanem a divatos ujszerűség.
S aztán a lapok gyakran csak előkelő
személyek, vagy módos ifjak munkáit fe-

dezik fel. A titkos pályázatok még ném
lehetőséget nyújtanak arra, hogy néha
igazi költői tehetség kerüljön fölszínre.

Kérdezzük: ugyan hány oly heti vagy
napi lap van, a mely valami hosszabb köl-
tői elbeszélést vagy drámai költeményt kö-
zölne? Ha csak a hirlapokra biznók az
írók bemutatását, fölfedezését, rövid idő
mulva csupán alkalmi versek, szerkesztői
üzenetek vagy rövid hírek írói válnának
az irodalom nagyjaivá.

Ha valaha, ugy ma szükséges a pá-
lyázati rendszert fenntartani, ma midőn az
irodalom oly mélyre hanyatlott. S nem
igaz, hogy hivatásos írók tartózkodnak
pályázatoktól. Alig van hivatásos írók,
aki nem pályázott volna.

Az irodalmi társaságok fennállása is
áldásos lehet, ha lehet, valóban az iro-
dalom legjobbait választják tagokul. A
Kisfaludy-társaságnak például fennállása
óta irodalmunk csaknem minden nagysága
— tagja volt. Ha e társaság a jövőben
méltó marad önmagához és valóban méltó-
tákat választ, igenis kitüntetés tagjává
választhatni. Csak akkor veszi el a tagság
értékét, ha pervers, fítor írók, a hanyatló
irodalom piperkőcsei lesznek tagokká. A
baj tehát nem az, hogy a társaságok fen-
állanak, hanem az, hogy színvonaluk méltá-
talan választások folytán leszál.

Tárcza.

Volt egyszer egy . . .

A. D. H. eredeti tárczája.

Írta: Gyökössy Endre.

Volt egyszer egy szép lány, de nem a
mesében; aranyos, beszédes Pistukának
hívták. Piczi hó arcára fészörzsákat szórt
tizenöt tavasza.

Hogy hol nem? De egyszer látott egy
diákot, szép szőke diákot; mindjárt megsze-
rette: édes vonzalommal, titkos szerelem-
mel. A jóságos Isten szívébe fogadta Pistuka
szerelmét és összehozta őt szőke Lacziával
nyári alkonyatkor, édes találkára. Ossze-
mosolyogtak, összeharátokoztak, dobogó szí-
vökben égő szerelemmel öszszeszeret-
keztek.

Ámde Pistukának édes apja, anyja
megtudták Pistuka böhökös szerelmét s nem
akarták hagyni, hogy kis babuskájuk diákot
szeressen. Ámde Laczinak is édes jó szülői
megtudták fioknak bolondos szerelmét, s
nem akarták hagyni, hogy diák gyermekök
szerelmeteskedjen.

Jaj de Pistukának zokogó fájdalma meg-
törte szülőit s kis babuskájuknak megenged-
ték most már, hogy Laczi diákot forrón
szerethesse. De Laczi diák is sírva pana-
szolta, hogyha nem engedik Pistukát szeretni
. . . nem tanul egy szőte és hogyha meg-
bukik majd az érettségén, ne zokogjon érte
szülő édes anyja és az édes apja.

— Sohse háborgassuk — szólt Pistuka

anyja Laczi szülőjének beszélgetés közben.
Bolondos szerelmük ugy se soká tartó, majd
ki-brá-odulnak. Pistukának ugy is kéréje
akadhat, Laczi meg valami más lányba sze-
retet, ifju tüzes szívé még mind a két gyer-
mek, ne bántsuk hát őket.

*

Esztendő elmúltán már gólya jogász
lett a Laczi diákból. Elkerült messzire, ánde
szerelemmel édes Pistukától. A képeslapok-
nak özöneit küldte a szerelmes Laczi német
mondással szerelmes szókkal, búvós igé-
rettel örökös hűségnek szent fogadásával:
boldog Pistukának. Aranyos Pistuka válaszolt
is neki rózsaszín levélbe aranyos betűk-
kel írogatott szókban; esküdött örökre a
jogász Laczinak tiszta hű szerelmet halála
napjáig.

Őszi délutánon megint jött a levél szere-
lemtől ittas boldogságban teljes édes Pistu-
kától a gólyajogásznak.

Reszkető kezekkel titkos boldogsággal
édes mosolygással bontogatja Laczi a hogy
kézhez kapja. Legeslegelőször a végső szót
nézi s megcsókolja százszor a levélírónak:
édes Pistukának rózsaszínromból szótt csilla-
goktól fénylő ragyogó gyémántnál ragyogób-
ban égő szépséges szép nevét.

Azután olvassa: mit írhatott benne?
hű e még szerelme? érte van e szíve min-
den dobbanása, aranyos lelkének minden
söhajtása? Olvassa mosolyogva, áradozó
szíve hangosabban dobog, fényben égő
szeme ragyogóbban ragyog. Boldogságos lelke
sebes szárnyon szállva elszáll Pistukához
titkos kézfogással . . . forró ölelésre.

Es mosolygó arcza komolyabbá lészet

és a kis levelet mindig egyre jobban nagy-
mohón olvassa. Azt kéri a szentem, hogy
írja meg neki boldog Laczikája: mikor lesz!
soká lesz mikor majd mennek az oltár elébe
— kezét kézbe téve — hűséget esküdni
örökre egymásnak! Sokáig kell-e még Lac-
zinak tanulni, hogy haza vihesse boldog
feleségnek az ő Pisukáját.

Válaszol is neki komoly férfi szívvél,
erős akarattal, józan gondolattal megírott le-
vélben. Azt írta meg abban, hogy még Pis-
tukának hét évig kell várni amíg Laczikája
szívére öleli mint kis feleséget. Harmadnapra
jött is rózsaszínű levélben édes válasz rája.

Kedves Laczi lelkem, édes Mindensé-
gem!

Olvastam levelét, örültem, sirattam,
tudja a jó Isten olyan boldog voltam, mé-
gis fájt a szívem. Mondja csak Laczikám
gondolja meg édes, nem lesz-e nagyon
sok hét esztendőt várni kis Pistukájának!
Hiszen az én szívem telve szerelemmel
majd hogy ki nem csordul. Látom és tudom
hogy maga komoly férfi s nem írhatott
volna mást a levelében boldog szerelmében
mint a miket most írt; Node lássa Lacim
ugy e édes lelkem nem haragszik érte,
hogy egy ábrándozó kis leány magának
most mit is fog írni. Tudja mit gondol-
tam? — Szabjuk rövidebbre idejét ha-
tárát a mi esketőknek. Tudja mit gon-
doltam? Tartsuk meg jövőre falevél hál
laskor, virág hervadáskor boldog menyek-
zönket. Ne kacagjon érte, de én ugy sze-
retném, ha már egy év mulva az én Laci-
kámnak felesége lennék.

Maga csak jogász lesz. Édes papí

— **A védőjegy-törvény revíziója** most van munkában a kereskedelmügyi miniszteriumban. Az 1890. évi II. törvényzikk, felülvizsgálat tárgyát képezi. Ezzel kapcsolatosan mint a Pol. Ért. értesül, a magyar iparcikkeknak országos védőjeggyel való ellátásáról is gondoskodás fog történni.

— **A marosvásárhelyi választás.** Széll Kálmán tudvalevőleg bejelentette a képviselőháznak, hogy az általa kiküldött vegyes vizsgálóbizottság egyik tagjául egy marosvásárhelyi ellenzéki polgárt is ki fog nevezni. Mint ma értesülünk, a miniszterelnök ma dr. Széless Emilt, a Marosvásárhelyt megjelölt Székely Ellenzék szerkesztőjét hívta meg a bizottságba, a ki ma a képviselőházban konferált is a miniszterelnökkel.

Magyar ipar és kereskedelem.

Debreczen, febr. 12.

A ferde okoskodásnak, a végzetes divatnak, mely az iparral a közvetítő kereskedelmet szembe öhajtja állítani, van némi, bár csak látszólagos alapja; mint ahogy volt idő, mikor a nagy tudású görög logikusokat elnyomta a szifisták divatja. Hazánk zseni és fejletlen ipara sajnos, szemben találja magát nap-nap után a külföldi, de különösen az osztrák ipartermékekkel. Itt voltak ezek már 1867-ben is.

A mi drága anyaföldünk jogos gyarmata volt a külföldnek, jogos dominiuma a kereskedelemnek. Nem a behozatal, nem a közvetítés változott meg azóta, hanem mi változtunk meg magyarok; mert megszületett az új és nyugati színvonalra emelkedett, megizmosodott Magyarhon és ebből domborodott ki az új, kedves jövevény, a magyar ipar vizsgálja az ősi bitorlóval, a külföldi iparral.

Mit tegyen ma a kereskedelem? Ipari termelésünk alig 15 százalékát fedezi fogyasztásunknak; 85 százalékát kívülről kell behozni; ha nem is jobb tán, ha nem is volna olcsóbb, de «kell».

tól kapja úgy mint mostan havonta elsején, egy hónapra járó huszonöt forintját. Váltunk majd valahol künn a város szélén a hol legolcsóbb lesz egyszobás lakocskát és éldegélünk.

Maga jár mindennap az előadásra éppen úgy mint eddig. De az óra után nem megy a kávéházba, hanem haza vágyik kis Pistukájához. Egymást átölelve, egymást bátorítva nap-nap után mindig tanuljuk a leczkét. Az lesz boldogságom, hogy lenyugvás előtt felmondja Laczikám kis feleségének a «mit az nap tanult. Higyje meg énnekem olyan készültséggel megy majd a vizsgára, hogy bizton megállja. És a mig Lacikám előadásán lesz, Pistukája otthon főzi az ebédet szegényesen, abból amire éppen jut. Ne kacagjon érte, én komolyan értem, amit eddig irtam, de maga azt kérde, hogy hát ruházodni honnan miből fogunk?

Lássa csak Lacikám boldog Pistukája erre is felel most. Ha maga jogász lesz még két esztendeig édes apuskája ugyanis csak ellátja magát minden ruházattal. Ha én leány leszek édes jó szüleim ugyanis csak ellátanak mindig ruházattal. Ha mostan Laczikám így egymásé lennénk, édes szüleink azt mért ne tehetnék! Jajde édes Lacim ugye e hogy még maga egyébre is gondol? Megsugom, hogy én is. Mondom, hogy csak szigorú: használt ruháinkból dolgoz két kezemmel szép ruhácskát varrok édesen kacagó kis gyermekeinknek.

És melyik része a kereskedelemnek álljon ki a polgári erények piaczára, s hajtja el magát a megélhetést, a mindennapi kenyeret azzal, hogy ő nem pecsovic, ő igazhitű, és ha a külföldi nem «kóser», úgy vesszünk éhen, járunk a paradicsombéli koszlumben, amig felépül, berendezkedik, üzenbe jön az a 4000 ipartelep, amely bennünket ellátand — szükséggel, fölöslegessel és fényüzési cikkeket, hogy a magunk emberségéből kigazdálkodhassunk.

Nemcsak szövetezet kell nekünk, hanem önálló gazdasági berendezkedés, és az, amit ma minden magyar ember arkánumnak tart, az önálló vámterület. Nem a kereskedőben van a hiba, nem ő a gyűlöletes, hanem az, amit behoz. Az idegen áru a mumus, mely a közvetítőt is gyűlöletessé feketíté, mint a kéményseprő, kitől fél a gyermek, ha százszor mondjuk is, hogy hasznos munkát teljesít.

Mit tennénk, ha a kereskedők sztrájkolnának? — Nem hoznák-e kínos zavarba az egész országot? — Meg tudunk-e lenni közvetítő, importáló, elosztó közegek nélkül? Ki vallaná kárát első sorban? Nem a hazai fogyasztó e?

Az ország népe van hivatva a kereskedőtől honi árut kérni, sőt követelni, úgy hogy a kereskedő legyen az, aki kénytelen ostromolni termékeiért a hazai ipart és hogy a hazai ipai éppen ezáltal fokozatosan fejlesztesse és öregbitse termelőképességét.

És e követelésnek ki fog szívesebben, repesőbb szízzel engedelmeskedni, mint a hazai és bátran mondhatom: hazafias kereskedő? Örömmel adja, szép szóval kelteti: «Itt termett, itt tellett, az Isten áldja meg!»

Azért hát ne konkolyt hintsünk, mert dudva kél nyomában. Hanem inkább ne fukarkodjunk a jó szóval, mert ebből lesz a jó tett. Mondjuk meg, írjuk meg, üzenjük meg minden magyar embernek, hogy csak az jó, csak az a kedves, csak az a becses, ami magyar ipar!

Jaj édes ha látná most, hogy elpirultam, pedig ugye nincsen semmi szégyen abban?

Tudatom, hogy Laci most egy jót kacag rajtam, pedig én fogadom, ha Laci akarja én a magam jussát szülőim részéről a bejegyzést, egy kis szoba butori, ki tudok köröngeni. Jajde Laci most még jobban kacag rajtam. Pedig hogyha igaz forró szerelemmel szeret Laci engem amint nekem írja ó de hányszor írja aranyos levélben aranyos betűkkel, akkor megtehetné. Akkor rábeszelné édes anyját s akkor egy év múlva falevél hulláskor virág hervadáskor esketőre mennék... jajde boldog lennék! Hej de most Laczikám csak még jobban kacag, pedig én úgy érzem, hogy nem irtam olyat a mi lehetetlen, ami pusztá álom. Irjon édes Laczim, mihamar mielőbb, biztató választát oly epedve várom.

Csokolja öleli örökké szerető,
boldog PISTUKÁJA.

Harmadnapra kelve meg is jött a levél boldog Laczikától.

Reszkető kezekkel, titkos boldogsággal, édes fájdalommal, buskiváncsisággal örömköny hullással bontogatja, tépi. Elolvassa egyszer, elolvassa százszor, a mennyeiben lakó jószágos Isten tudja csak hogy hányszor, Jaj mi lehet benne? halogvány arczára rózsafelnők ülnek, ragyogó

A főpróba.

Egy kis színház irodájában. A falak telve vannak színésznők és színészek arczépeivel.

Az íróasztal mellett ül a titkár, mint minden színházi titkár, úgy ez is megleft koru, igen elegáns ember: gondosan öltözik és diszkrétnek látszik.

Bejön a színház rendezője: mint minden színházi rendező, úgy ez is fecsegő és igen szomorú ember, akin meglátszik, hogy belefáradt a mesterségébe.

A rendező: Nincs itt az emberkereskedő?

A titkár: Az igazgató? Nincs. A színház igazgatók értekezletén van. Sürgősen hívták.

A rendező: Ugyan mi a... kakkuknak? (Nem «kakukk»-ot mondott, hanem sokkal csúfabb szót használt.)

A titkár: Az igazgató urak igen fontos dolgról határoznak.

A rendező: Ugyan mi az ördögről?

A titkár: Arról, hogy... de már jön az igazgató, — majd elmondja ő maga.

Bejön a színházi igazgató, úgy ez is aránylag még fiatal ember, feltüvelkedott, gögös és rövidlátó.

Az igazgató: Jó napet, fiaim. Találják ki, honnan jövök?

A titkár: Talán a színigazgatók bizalmas értekezletéről?

Az igazgató: Épen onnan. Nagyon viharos gyűlésünk volt! S nagyon fontos dolgot tárgyaltunk.

A titkár: Ugyan!

Az igazgató: És igen fontos határozatot hoztunk.

A titkár: Szabad kérdeznem, mit?

Az igazgató: Mem mondhatom meg, mert mindannyian titoktartást fogadtunk... Megfogadtuk becsületszavunkra, hogy semmit sem áruiunk el.

A rendező: No, az már más!

Az igazgató: Mivel azonban holnap reggel már minden benne lesz az ujsagokban, bátran elmondhatom, hogy mit határoztunk. Önök bizonyára nem is sejtik, hogy mit akarok mondani; váratlan, meglepő és vakmerő határozatot hoztunk...

A titkár: Meg akarják szüntetni a főpróbákat?

szemébe örömkönyvek gyűlnek, kacagja, neveti édes boldogsággal.

Ugy szeretné hogyha sebtén szárnya nőne, titokba éjféltbe mikor Laczikája ép róla álmodik oda-oda szállna forrón átölelné csókkal ébreszgetné. Megköszönné neki, hogy ilyen szépet irt, hogy bejegyzik, hogy teljes erővel boldog szerelmének, dobogó szívének minden verésével arra lesz, azon lesz, hogy jövő ilyenkor falevél hulláskor virágfakadáskor, hűséget esküdni oltár elé lépjen szép Pistukájával.

Elteszi levelét piczi szive fölé; előveszi újra, elolvassa újra, hajtogatja, terítgeti el el teszi; előveszi megsiratja meg neveti Isten tudná hányszor.

Esztendő multával aranyos Pistuka kis felesége lett boldog Laczikának.

Ki tudná leírni azt a nagy hatalmat a mi Pistukának édesen csacsogó, nevető, zokogó szavaiban rejlett, a mivel rábirta szülő édes anyját meg a édes apját és még Laczinak is jószágos szülőit erre a páratlan mesés házasságra.

Mit irnék még többet!

Megelégedetten édes boldogsággal éldegéltek együtt, amint az Pistuka megálmodta szépen s Laczinak megírta aranyos levélben Hét esztendő multán Lacziból úgy véd lett, a kis Pistukából boldog ügyvédné lett. Övék volt a világ minden boldogság... s három kis angyalnak édes kacagása.

Az igazgató: Igen, fiaim! . . .

A titkár: Lehetetlen!

Az igazgató: A jövő héttől kezdve valamennyi színházban zárt ajtók mögött tartják a főpróbát! A szereplőkön kívül senki sem lehet jelen, csak az igazgató és a szerző.

A rendező: Még a szerző is!

Az igazgató: Az igaz, hogy ki lehetne zárt is. De végre is a darab tőle való s így meg lehet tűrni valamelyik sarokban.

A titkár: Ennek nagyon örülök, mert legalább nem ostromolnak jegyekért. S nem kell bajlódnom a meghívásokkal se. Csak önt kell meghívnom.

A rendező: Hát a kritikásokat? Azokat is kiutasítjuk?

Az igazgató: Azokat is.

A titkár: Teringettét, ebből baj lesz . . . A kritikus nélkül nem lesz híre a darabnak!

Az igazgató: Meghívjuk Larroumet urat.

A rendező: Fouquier és Aderer is ott lehet.

A titkár: És Mandés?

Az igazgató: Helyes . . . Kerst, Doquesnel és Muhlfeld urak nevét is írja fel.

A titkár: A kritikásokat mind be lehetne eresztetni, hiszen alig harminczan vannak.

Az igazgató: Bocsánat, hatvanat kell számítani, mert egyikük sem jön egyedül a színházba. Számítsunk tehát csak hatvanat . . . de egygyel se többet.

A titkár: Helyes . . . De vajon az igazgató ur a kollegáit, a többi színházak igazgatóit se bocsátja be?

Az igazgató: Az igaz, be kell őket bocsátanom . . . Elvégre ha vagy harminczet többet nézik az előadást vagy kevesebbet, az már ugyis mindegy.

A titkár: De nekem is meg kell hívnom a kollegáimat, a többi színházak titkárait . . . Tehát még harminczet több meghívót kell kiadni . . .

Az igazgató: No nem baj; az a fő, hogy senki se kapjon meghívót, csak akinek joga van hozzá. Idegennek nincs helye a színházban.

A titkár: Helyes . . . De jegyet kell adni azoknak az írónak is, akik önnek új darabot ígértek.

Az igazgató: Igaza van . . . S azoknak is, akinek már előadtunk valamit ebben a színházban.

A titkár: Azt azonban előre is mondom, hogy senki se jön egyedül a főpróbára . . . S el is felejtettem a diszlet-festőket és szabókaf, akik látni akarják munkájukat.

Az igazgató: A szabómnak és cipészembernek tartozom; küldjön nekik egy egy páholyjegyet, így legalább nem kérhetnek a rendező előadásra jegyet.

A titkár: Hogy el ne felejtsem, — nekem is van néhány kellemetlen hitelezőm, akitől nem tagadhatom meg a főpróba jegyet . . . S vajon bebocsássuk-e azokat a színészeinket, akik nem játszanak ebben a darabban?

Az igazgató: Miért ne? Egy vagy két nézővel több vagy kevesebb, az már ugyis mindegy.

A titkár: S a főszerkesztőket és a lapok házi rovatának vezetőit, is kizárjuk?

Az igazgató: A világért se! . . . De vigyázzon, hogy az új újságírók be ne férközzenek a színházba.

A titkár: S még eddig minden főpróba kapott jegyet, magam se tudom miért. Arthur M . . . ismert tyukszemvágó . . .

Az igazgató: Küldjön neki most is . . . Hiszen már annyira megszoktuk! De mástba ne bocsásson!

A titkár: Nem is lehetne, most ezzel már egészen tele lesz a színház . . . Pedig még kifelejtettem a színház bérlőjét . . .

Az igazgató: Teringettét! Az nagy baj!

. . . Hova tegyük, hova tegyük! . . . Ah, megvan!

A titkár: Nos, hova?

Az igazgató: Elveszszük a szerzőnek a helyét s odadjuk neki!

Pierre Veber.

Angol brutalitás.

A délafrikai háború borzalmaiból.

Az egész világot bejárta a hír, hogy Krüger elnök unokahugát, Eloff asszonyt az angolok megölték. Egy magánlevél, a mely egy hollandi német laphoz jött most egészen részletesen és megbízhatóan írja le azt az undok büntényt, a melyeknek ez az asszony áldozata lett.

A házon, a melyben Eloffék laktak fehér zászló lengett mindazonáltal megállapították állítólag, hogy onnan lövés történt az angol katonákra. Ezért kiadták a parancsot, hogy azt a házat meg kell semmisíteni. Egy csapat ausztráliai gyalogost küldtek a házra.

Eloff ugyanakkor lépett be a házba a mikor a katonák odaértek, felesége pedig éppen a kútnál volt, hogy vizet merjen. A katonák sورتűzet adtak és az asszony elesett. — Aztán bementek a házba, a hol csak a gazdát találták.

Ezt megköztözték és kivették. Mikor ez vérben ázó feleségét meglátta, oda akart hozzá rohanni de az angolok nem bocsátották. A tiszt odalépett a sebesülthöz megnézte és így szólt:

A golyó a halántékába furódott; meg fog halni hagyjuk itt.

Eloffot minden rimázkodása dacára sem engedték a haldoklóhoz. Este visszahozták a foglyot a házhoz, hogy megmutassa hol rejtegette a fegyvert és lőszert.

Mikor a kút mellett elhaladtak, a fogoly nevét hallotta kiáltani. A felesége szólította. A szerencsétlen asszony már tizenkét órája hevert ott irtózatossal sebével, és senki sem törődött vele. —

A házban, a melyet aztán felgyújtottak, sem puskát sem lőszert nem találtak. Eloff pedig hiába könyörgött, hogy a haldokló közelében maradjon, hogy egy pohár vízzel enyhítse annak kínjait, a lelketlen tiszt nem könyörült rajta. A sebesült asszonyt, a nélkül, hogy csak a vérzést elláították volna egy rozoga szekérré vetették, mire azonban ez Rustenburgba mégérkezett, Eloffné kiszemelt.

Elvette az anyósát.

Váratlan meglepetés.

— Saját tudósítónktól. —

Szeged febr. 12.

Egy úrról szól a krónika, ki néhány évvel ezelőtt lángra lobbant a bretli egy művésznője iránt.

Tartott a szerelem, míg az ur pénzéből is tartott, de a kisasszony kapta magát és elvitorlázott Amerikába.

Szerelmes lovagja ki időközben az apai vagyonnak teljesen a nyakára hágott, nyomban követte a leányt s mikor megtörtént a viszontlátás, a gavallér felajánlotta szívét.

A kisasszony elfogadta és csakhamar a merikaiassan megtörtént a házasság. Az új férj állást is kapott ott, ahol a felesége játszott.

Boldogságuk rövid ideig tartott és maga az asszony sürgette a válást. A férj is beleegyezett, miután megfelelő végkielégítési összeget kapott a feleségétől. Elváltak.

Az ur még egy ideig ütődött-vetődött Amerikában, végre megszálta a honvágy és egyszerre itthon termelt Magyarországon.

Serény, dolgos ember lett belőle. Különösen mikor kalandos temperamentumának megfelelő állást kapott tudniilek borügynök lett és utazgathatott. Emellett megmaradt a régi világfinak, utazásai tapasztalatai pedig érdekes emberré tették.

Nem csoda tehát, hogy Szeged közelében egy kis városban meghódított egy tisztesszerű özvegyasszonyt, kinek üzletében mint borügynök gyakran megfordult.

A boltosasszonynak jól jövedelmező vegyeskereskedése és tekintélyes összegről szóló takarékönyve volt. Hamarosan egy pár lett belőlük.

A minap az új, a második feleség — az elsőről soha szó nem esett, mert az csak olyan amerikai házasságnak tekintette a férj — így szólott az urához:

— Van én nekem egy szegény, megtévedt leányom, kit már rég nem láttam. Most Amerikából ír, hogy haza fog jönni pár nap múlva.

Többet nem is beszéltek róla. Néhány nap múlva csakugyan megjött az eltévelyedett leány. Anyja nyakába borult és sokáig sirtak a viszontlátás örömeiben.

Akkor lépett oda hozzájuk a férj. A leány egy pillantást vet a mostohaapjára és — megismeri benne az férjét. A mostohaapa hirtelen azt sem tudta, mit mondjon: leányom? vagy — feleségem?

Csak később eszmélt rá, hogy mi is történt voltaképpen és gondolatait ki is fejezte ekképpen:

— Feleségül vettem a tulajdon anyósomat!

Nem tudott elszámolni.

Öngyilkos állomás főnök.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, febr. 12.

Azt a rideg, hivatalos eljárást, a melyet közönségesen rovancsolásnak szoktak nevezni, sürönn követi egy lármásabb esemény, követte egymást az aradmegyei Eleken, a hol a vasúti állomás főnök mellbe lőtte magát, mert az előző napon a rovancsolás nem talált mindent rendben.

Az esetről tudósítónk a következőket írja:

Halmi Henrik, az arad csanádi egyesül vasutak Elek állomásának állomástőnöke tegnap délután egy és két óra között, hivatalos helyiségében mellbe lőtte magát. A golyó a szív fölött hatolt be s így nem okozott rögtön halált.

Neje, a ki először vette észre a dolgot és az állomás alkalmazottai, a kik berohanak, eszméleténél találták, de melléből erősen áradt a vér. Oda hívták Prohászka László dr. eleki községi orvost, aki azonnal ápolás alá vette.

Halmi nem vesztette el eszméletét, úgy, hogy két órakor Jank János főszolgabíró kihallgathatta öngyilkosságának okait felől.

Bély Paulával együtt raffinált módon követték el a betöréseket.

Összeloptak ezek mindent, ami kezek ügyébe került, ékszert, ágyneműt, ruhaféléket, élelmiszereket és a lopott tárgyakat eladogatták Szatmáron és Nagykárolyban.

A betörők a feljelentés révén kézre kerültek a debreczeni kir. törvényszék büntető tanácsa dr. Oláh Miklós bíró elnöklése mellett hétfőn kezdte meg ügyükben a végtárgyalást, mely — miután közel harminc tanút kellett kihallgatni, tegnap esteli hét óráig tartott. Ekkor hirdette ki ítéletét a törvényszék a betörők előtt, mely a következő.

Szorbiczki Lajos első rendbeli vádlottat három évi és hat hónapi fegyházra és öt évi hivatalvesztésre.

II. Paulits Bélát két évi és hat hónapi fegyházra és öt évi hivatalvesztésre.

III. Berki Rózát egyévi börtönre.

IV. Borbély Paulát hathavi börtönre ítélte a törvényszék, melyet azonban a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vett.

V. Steiner Béla orgazdaságért egy havi fegyházra és egy évi hivatalvesztésre ítéltetett.

§ A kutya miatt. B. Balogh István tanyai gazdának veszedelmes természetű kutyája volt, mely Kecán János kondás felügyelete alatt állott. A kutya már többször támadott meg a tanya mellett elhaladókat s figyelmeztették is reá Kecánt, de bizony neki kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a mérges természetű ebet szájkosárral lássa el. Így aztán megesett a szerencsétlenség, mert a dühös állat Papp Józsefné Imre nevű tíz éves fiát annyira összemarta, hogy a szegény gyermek husz napon túl gyógyuló sérülést szenvedett.

A gyermek édes anyja feljelentette az esetet s a törvényszék gondatlanságból okozott súlyos testi sértés miatt helyezte vád alá Kecán Jánost.

Tegnap tartotta meg a törvényszék ez ügyben a végtárgyalást és vétkesnek találta Kecánt az ellene emelt vádban s két napi fegyházra és 40 korona pénzbüntetésre ítélte.

Színház.

MŰSOR:

Szerdán, febr. 13-án, bérlet 113. szám »B« — Örök törvény. Színmű 3 felvonásban. Irta: Csiky Gergely.

Csütörtökön, febr. 14-én, bérlet 114. szám »C« — A viceadmirális. Operette 3 felvonásban 1 előjattékkal. Zenéjét szerzette: Millöcker K.

Pénteken, febr. 15-én, bérlet 115. szám »A« — újdonságul először: Éjféli után, Vigjáték 3 felvonásban. Irta: Hajós Sándor. Szombaton, febr. 16-án, bérlet 116. szám »B« — másodsor: Éjféli után.

Vasárnap, febr. 17-én két előadás; délután 3 órakor, félhelyárral: Sulamith Énekes legenda 5 képben. Irta: Goldfaden D.

Este 7 és fél órakor, bérletszünetben: A párizsi rongyszedő. Színmű 5 felvonásban. Irta: Felix Pyati. Fordította: Fáy J. Béla.

* A madarász. Zeller világszerte ismert, bájos operettjét a Madarászt elevenítették fel tegnap a debreczeni színházban közepes közönség előtt. Postás Milka szerepét Sárosi játszotta. Bájos, kedves szerelmes kis lány tudott lenni. Megjegyezzük azonban, hogy e szerepet jobban szeretjük volna Perényitől látni. Tisztelői egy csinos virágállvánnyal tüntették ki. A czimszerepet Környei kreálta s szép énekszámait többször megismételtették. Sziklay (Csörsz báró) jóízű mókáival folyton derűtségben tartotta a közönséget. Kállay Lujza választó fejedelemlő és Karacs (Szaniszló gróf) szintén kivették a sikerből részüket és sok tapsot kaptak. A többi szereplők is hozzájárultak az est sikeréhez. A karok az első felvonás fináléjában ingadozást árultak el. A zenekart Vincze vezényelte nyugodt, biztos kézzel.

Éjféli után.

Vigjáték három felvonásban. Irta: Hajós Sándor. Figyelemre méltó tehetségű ifjú szerző első műve kerül pénteken előadásra színpadunkon. A vigjátékról a budapesti lapok is elismeréssel nyilatkoztak, mikor az a Vígsházban színre került s már maga e körülmény is arra enged következtetni, hogy a premiere tetszéssel fog találkozni színházunkban is.

Szerencsénk volt e vigjátékot megismerni, és csak jót mondhatunk róla, már előre is. Maga a meséje egyszerűségénél fogva teszi magát kedvessé.

Egy gazdag család estélyt, illetve bált rendez. Meghívják erre ismerőseiket és mindent elkövetnek, hogy a vendégek jól találják magukat. A vendégek közt egy fiatal házaspár is jelen van, kik egész estén át nem tudnak egymáshoz szólni, mert a vendégek elfoglalják a fiatal asszonyt. A férj, hogy végre neje közelébe jusson, lecsavarja egy alkalommal a villanylámpát, mikor az egész társaság együtt van s megcsókolja a sötétben feleségét s megnyugszik abban, hogyha már nem beszélhetett nejevel, legalább megcsókolta. De a fiatal asszony legkisebb jelét se mutatja annak, hogy csókot kapott volna a sötétben, sőt úgy viselkedik mintha egyáltalán nem is csókolták volna meg. A férj természetesen duzzog, hogy neje őt számba se veszi és eltávoznak a bálból szó és köszönés nélkül s mikor már az utcán, a saját kapujuk előtt a hóban, — hol hiába csengetnek a házmesternek, ki rendesen késni szokott, — jól ki perlekedték magukat, akkor tudódik ki, hogy a férj tulajdonképpen mást csókol meg a sötétben.

Ebből a tévedésből aztán újabb, meg újabb bonyodalmak származnak. Egy szegény ifjával történik sok minden, őt vádolják a csókkal, párbajra hívják stb. A darab 3-ik felvonásában híven lefesti a szerző nagyvárosi életét. Éjféli után 2 óra van, az egyik kávéházból vidám cigányzene hallik ki, a kapuk előtt álló későn hazamenők hiába ácsorognak s csengetnek várva az álmos házmesterre, kit nem győzvéni várni, visszamennek a multságba s később megjelenik a házmester mikor látja, hogy senki sincs az utcán, indignálódva vonul vissza, s dör

meg hogy ismét rossz tréfát űztek vele, szóval a mai kort híven visszatükrözi e darab s látszik, hogy a szerző természetességre törekedett s nem ugynevezett üres színpadi hatásokkal akart hatni. Előre is ajánljuk a nagy közönség figyelmébe e mulattató kedves vigjátékot.

Milán exkirály halála.

— Saját tudósítónktól. —

Bécs, febr. 12.

Szerbiának és az uralkodó Öbrenovics háznak nagy gyásza van. Egykori dinasztája Milán exkirály, tegnap Bécsben meghalt. Sándor szerb király, a ki házassága óta megszakított apjával minden érintkezést, sőt nyílt harcot folytatott ellene, most mikor atyja kiszenvedett, külön vonaton sietett a belgrádi fővárosból atyjának ravatalához.

Tragikus lesz ott a találkozás édes anyjával, a Biarritzból táviratilag odahívott Kecsko Natáliával. S e borzalmas pillanatban a fájdalom sulya alatt talán kiengesztelődik végre az a mérhetetlen gyűlölség, mely az Öbrenovics-dinasztia tagjait egymástól elválasztotta s a mely legnagyobb átkát képezte egész Szerbiának.

Az elhunyt Milán haláláról közölt tegnap táviratunk kiegészítéséül a következő újabb részletet közöljük.

Bécs, febr. 12.

Milán király halálát súlyos influenzák okozta, melyhez tüdőgyulladás is járult. Halála előtt teljesen eszméletlenül volt s így nyilatkozott: «Még csak 47 éves vagyok és mégis meg kell halnom.» Az agónia egy óra kor kezdődött s délutáni négy órakor meghalt.

Az elhunyt exkirály gyakran fordult meg Magyarországon, hol sok jó barátja volt. Életrajzát röviden a következőkben közöljük.

1854. aug. 10-én született Jassyban s 1868-ban Mihály fejedelem meggyilkolása után választották fejedelemmé. 1875-ben vette feleségül Kecsko Natáliát, egy orosz ezredes leányát, aki később vezetéssé lett sorsára. Milán sok háborút viselt s 1876-ban királylyá koronáztatta magát. Feleségétől 1888-ban elvált s azután egy évre 1889. márczius 6-án egészen váratlanul fia Sándor király javára lemondott. Ezután sokat utazott s külföldi kalandjairól sokat beszéltek. Költséges multságai sok pénzt emésztettek fel.

Milán tudvalevőleg fiával is összeveszett annak nősülése miatt. Sándor király megfosztotta a hadseregben viselt állásától és sokat küzdött Milán végtére is számkivetésben halt meg.

Tőzsde.

— Goldstein Mór debreczeni bankiroda tudósítása. —

— Esti zárlat. —

Buza 1901. áprilisére . . .	7.46
» 1901. októberre . . .	7.60
Rozs 1901. áprilisére . . .	7.31
» » októberre . . .	6.87
Zab 1901. áprilisére . . .	6.28
Tengeri 1901. májusra . . .	5.11
Amerika 1/4 alacsonyabb.	

Nőemancipáció Japánban.

A japáni birodalomnak már megvan minden kelléke, hogy az európai birodalomnak nivójára emelkedjék; megindult a nők mozgalmá is, melynek élére maga Marunó császárné állt. A császárné először is felfüggesztette azokat a régi törvényeket, melyek a nőknek megtiltják, hogy nyilvánosan szerepeljenek.

Az ország nagy városaiba európai színdarabokat vitetett, akik a régi és a modern szerzők jeles darabjait adják elő. Amint kitört a háború Kinával, a császárné a következő bölcs intézkedése által szerezte meg alattvalóinak a háláját.

Ugyanis sok japáni nő volt Kinában kínai férjénél. Férjeik a háború kitörésekor rögtön visszaküldték őket Japánba.

Minden megérkező gőzös hozott egész csapat szerencsétlen asszonyt. A császárné mindnyájukat pártfogásba vette; többeknek új férjet szerzett, másokat ismét előbbi állásukba helyezte vissza, mint színésznőt, tanítónőt, munkásnőt, kereskedelmi alkalmazottat.

A japáni törvény az elemi iskolák látogatását úgy a fiúknak, mint a lányoknak 14 éves korukig teszi kötelezővé. A császárné most megnyitotta a magasabb iskolákat is a leányok számára. Ha a 14 évüket meghaladták, ugy ezekbe is fölvetetnek. A tanítás nagyon praktikus; tanulnak kínai, angol, német és francia nyelvet és könyvvitelt.

A királyné mindezt saját jóakaratóból valósította meg. Ezek után a császárné kereszttülvitte, hogy a különféle hivatalokat és az egyetemet is megnyitották a nők szorgalmá előtt, Tokióban már van egy női ügyvéd: Tel-Sinó asszony.

Tavaszzal építeni fognak Japánban egy női egyetemet, amelynek költségei körülbelül 800,000 K-ra rúgnak. A főérdem itt is a tevékony királynét illeti meg, kivüle még három előkelő nőt: Jvisaki, Mitsui és Shibusova bárónőket. Az egyetemet ez év áprilisában fogják megnyitni.

Drága nászajándék.

Vilma királynő esküvőjéhez.

Vilma királynő amugy is dus ékszer gyűjteménye esküvője alkalmából jelentékenyen gyarapodott. Az özvegy királyné pompás gyémántokból készült mellsokrot vett leányának, továbbá remek színes ékkögyűjteményt, pár tucsat gyémántot, egy csodásan szép karpereczet az özvegy királyné emaille kép másával, végül egy csodás fényű és nagyságú gyöngyöt, a mely még e fejedelmi gyűjteménynek is disze leez.

A mecklenburgi herceg család becses műtárgyakat adományozott: négy ezüstkővert művészi kiviteiű kerek, négy háromszögletű tálal és izléses kandelábereket. A mecklenburgi nagyherceg ajándéka a mecklenburgi ipar néhány remeke: tál, borhűtő, kandeláber és ezüstedény.

Albrecht porosz herceg arany kupákat küldött, melyekbe keleti izlés szerint ezüst lapokat erősítettek és Németalföld és az orániai család történetének főbb eseményeit vették.

A württembergi királyi család ajándéka gyönyörű gyémántokkal, smaragdokkal és rubinokkal ékesített nyakláncz.

Wied hercegnőé hosszukás fehér kzzetta

aranypántokkal, mely az orániai család néhány becses anikvitását tartalmazza, a német császáré értékes czimerrel ellátott s a császári porcellángyárban készült szervicz.

A mecklenburgi hercegnő nagyon praktikus ajándékot adott fiának, egy csodás mivű és rendkívül elmés szerkezetű íróasztalt, melyre a mecklenburgi pénzügyminiszter ajánlódékát, az íróasztalhoz illő remek ezüst tinta tartót helyezték.

Ezek a legközelebbi rokonság ajándékai de se szere, se száma a temérdek nászajándéknak, a mit a fiatal királyi pár kapott. A hollandi lapok hosszú listákat közölnek róla és még sem értek végére.

Eltemetett munkások.

A hólavina áldozatai.

— Saját tudósítónktól. —

M.-Sziget, febr. 11.

Máramarosmegyében, a kabola polyánai hegyek közt egy hólavina a minsp maga alá temetett hét favágó munkást, a kik közül öt ott lelte halálát az óriási hótömegben. A szerencsétlenségről ezt írják Máramarosszigetről:

A kabola polyánai rengeteg bükkös őserdőt kibaszáló vegygyár Szavölgyről szerződött favágói közt dolgozott a hét Tapej testvér.

A munka a községtől mintegy 15 kilométernyire folyt. A január 16-ik és 17-iki hóesés arra kényszerítette a munkásokat, hogy abbahagyják a munkát. 28-án a hegységről el is indultak lefelé, de hogy rövidebbre szabják utjokat, egy meredek patak mellett a hegyszakadékban ereszkedtek alá.

Alig haladhattak fél órányira, a mikor iszonyu zugással és dörojszerű zajjal nagy hólavina indult el fejük fölött és maga alá sodorta mind a hét testvért.

Mint hogy nem a szerencsétlenség, senkinek arról tudomása sem lehetett volna, de szinte csodálatos módon az egyik Tapej saját erejével 25—26 órai vergődéssel kiszabadította magát a hótömegből és a Popiknik nevű telepen bejelentette a szerencsétlenséget.

A fakezelőség rögtön elindította a rendelkezésre álló összes férfimunkásokat a lavinahoz, a hová délután ujra 50 munkást küldött, hogy a Tapej testvéreket a hóból kiássák.

A község elüljárósága Nagy István csendőrszervező és Tamás csendőr vezették a mentést. Január 30-án délelőtt 10 órakor először is Tapej Vaszil és Tapej Gyorgyere akadtak, de ezek már halva voltak. A lavina azonnal agyonnyomta őket. Dél felé előkerült a hóból Tapej Grigor, a ki még élt, bár 59—60 óra hosszat feküdt a négy méter magas hórétteg alatt. Január 31-én délelőtt végre Tapej Ivont, Tapej Juon Anucót és Tapej Vaszilt is kiásták a hóból. de ezekben már nem volt élet.

A hólavina nagyságáról fogalmat nyújt az a roppant nagy munka, a melyet száz munkás január 29-től 31-ig, tehát csak öngy nap alatt volt képes elvégezni.

Különlék.

+ A hideg mint gyógyszer. Pietet Raoul kutatásai alapján arra az eredményre jutott, hogy a hideg hőmérséklet kitűnő gyógyítóeszköznek bizonyul. A tudós egy üregben a hő-

mérséket 100—110 fokra zérus alatt lehűtötte. Azok az állatok, melyeket vastag takarókba burkolva, ezen üregbe helyezett el, rövid idő múlva saját testük melegegének növekedését mutatták és egy negyed óra multán normális hőmérsékük volt. Némely állat negyven percig is szinte megfagyva ellehet és mégis visszatér a normális állapotba. Emberekkel eszközölt kísérletek azt mutatták, hogy tízenöt percig ezen hideg térben való tartózkodás után oly jelenségek léptek fel, melyek hatásosaknak nyilatultak az emésztő csatorna betegségeiben, cukor és idegbajokban. Az tűnik ki a kísérletekből, hogy az alacsony hőmérséklet a test melegegnek gyors növekedését és az érverés szaporaságát eredményezi.

+ Estélyen. Mig a zene estély tart, a gyermekek egy mellékszobába vonulnak. Meggít: No itt már csak zavartalanul fogunk játszhatni! Bella: Nem sokáig, mert most mindjárt az én mamám fog énekelni s akkor mindenki ide szalad.

+ Az első beoltás. 1772-ben történt az orosz udvarban. II. Katalint s fiát, a nagyherceget oltották be. A történelmi fontosságú eseményt fényes ünnepségek követték, a többi közt, műkedvelő előadást is tartottak; az Annette és Lubin című kis vígjátékban Baratszki hercegnő játszotta Annette szerepét.

+ Tengeri betegség. Azt hallom, hogy a fiatal Kohn tegnap a börzén megkapta a tengeri betegséget.

— Ugy van, még nem tudja elviselni az árfolyamok ingadozását!

+ A világ legnagyobb állatkertje. Novembertben nyit meg a newyorki South Broux parkban levő új állatkert, mely nagyságára nézve jóval meghaladja a többi állatkertet. Általános az azt hiszik, hogy az amszterdami állatkert a legnagyobb; ez azonban csak 25 acre terjedelmű, a londoni Zoological Garden 30 1/2 acre terjedelmével már sokkal nagyobb a párisi Societé d'acclimation kertje 50 acre. Legnagyobb Európában a berlini Thiergarten, melynek nagysága 60 acre. Amerikában sokkal nagyobb állatkertek vannak. Eddig a Washingtonban levő National Zoological Garden volt a legnagyobb 168 acre felülettel. Ezt azonban messze felülmúlja a newyorki új állatkert, melynek terjedelme eléri a 251 acre-t.

CSARNOK.

A méregkeverők.

— Regény a népelethől —

Írta: Szini Péter.

II.

A ház angyala.

— Hát csak jöjjön, nyitva találja az ajtókat! — felelt Boris és hirtelen eltűnt a szerelemittas legény elől.

Nem is került sok időbe, már Vályog Mihály bekopogtatott Makkos József házához Csonka Lászlóval.

Csonka László előadta jövetelök okát s Vályog Mihály szándékát és Makkos József, midőn leánya is kijelentette, hogy kész felesége lenni Mihálynak, nem ellenkezett.

tovább. Sz
leányát fel

A lak
tatott meg
uj pár me
bádról is
kit szt. G
egy vidán
zánál. Ma
rette tud
bánat ny

Most
vel forgol
valami ny

— E

Lászlót.

Hát kelm
félre? M

— Aztá

busongó

járta be

tömegg

áradt el

kott lenn

az öreg

ber, tánc

gatta a

Ferencz

A n

vetett v

szépen é

hazakölt

épült uj

Ma

örangyal

Min

oly szon

helyt a

Mik

szünt és

József h

jába, le

fájdalma

— sóhaj

a szobá

Eg

elpanas

aludta r

mert jó

vannak

zajtalan

lesz áll

Bo

tehetné

szétron

hatna.

Ez

Ez vett

Az

mult n

év alal

dett. S

nyűek

hálni j

A

vigaszt

minde

hederi

felszól

zony

nagyo

sén. K

tette

szegé

totta

kos J

is ha

Azzal

gond

Akká

Lászl

tovább. Szive vértett bár, de mégis odaadta leányát feleségül a derék asztalosnak.

A lakodalom nagy ünnepélyességgel tartott meg. A falunak színe java ott volt az új pár menyegzőjén. Még a szomszéd Csor bádról is eljött a jegyző, meg az új tanító kit sz. Györgykor vittek oda, hogy töltsenek egy vidám estét a derék Makkos József házában. Makkos József egyáltalában nem szegényre tudomására hozni a világnak, ha valami bánat nyomta a szívet.

Most is megerősíté magát s oly jókedvvel forgolódott vendégei körül, mintha csak valami harmincz éves ember lenne.

— Egyék, komám! — biztatá Csonka Lászlót. — Telik még a hombárból!... Hát kelmed, Hólyag koma, miért húzódk el tőle? Még megszomjazik itt az a pohár!

Aztán megzendült a cigány zenéje. A busongó szép dallam szivetrázó hangon járta be a vigalom helyét. Csakhamar tarka tömeggé vegyült össze ifju, öreg. Jókedv áradt el az egybegyült népen, mint az szokott lenni egy ily mulatságnál. Még maga az öreg Makkos is, a világtól elvonult ember, tánczrakerekedett s ugyancsak megforgatta a szakácsné szerepét vivő Hólyag Ferencznét.

A nagy mulatságnak a hasadó hajnal vetett véget. Ekkor az egybegyült vendégek szépen haza oszlottak. Vályog Mihály meg hazaköltözteté szép kis feleségét a faluvégen épült új házába.

Makkos Józseftől így távozott el háza őrangyala.

III.

A kántorék IIkája.

Mintha minden élet kihalt volna belőle, oly szomorú lett az öreg Makkos háza, mihelyt a jó Boris eltávozott onnan.

Mikor a lakadalmi ünnepély zaja megszünt és csendes nyugalom ölelte át Makkos József házat, az ősz ember bement szobájába, lekonykolt az asztalra és szeméből fájdalmas könyök pergett alá.

— Boris! Boris! Miért hagytál ide? — sóhajtott fel és sóhaja némán rezgett át a szobán.

Egy lélek sem volt jelen kivüle, kinek elpanaszolhatná szívfájdalmát. Fia az ólpadon aludta mámorát. Sirt a szegény öreg ember, mert jól tudta, hogy az ő napjai már meg vannak számlálva s ha ő elhal, ha elpihen a zajtalan, csendes temetőben, ki tudja, mint lesz állapota fiának?

Boris már boldog, hát fiát miként tehetné boldoggá, mikor az könnyelműen szétrombol mindent, mi javára szolgálhatna.

Ez a gondolat azután folyvást gyötörte. Ez vette el éjeli nyugalomát.

Az idő meg haladt tovább. Két éve mult már el, mióta leánya férjnél van. E két év alatt szemlátomást mind jobban vénhedt. Szemei behullottak, bányadt, üvegfényűek lettek. Olyan volt már, mintha csak hálni járna belé a lélek.

A jó Boris többször ellátogatott hozzá s vigasztalgatta epedő szívet. Hasztalan volt minden! Fiával nem boldogult. Reá sem hederített az a nősilésre. Két éve mult, mióta felszólította, hogy nősiljön meg s László bizony semmi jelét nem mutatta, hogy valami nagyon igyekeznék atyja kívánsága teljesítésén. Pedig most már a szükség is kényszerítette erre.

Boris a saját házuknál is talált dolgot s bármennyire szerette is atyját, gyakran legjobb akarata mellett sem tehetette, hogy főzzön vagy tisztáljon részükre.

Vályog Mihály gyakran sajnálkozott szegény öreg apósán s többször fel is szólította hogy menjen hozzájuk lakni. De Makkos József hallani sem akart arról. Hogyan is hagyhatta volna pusztulásra a szép telkét. Azzal biztatá vejét, hogy majd csak meg gondolja a dolgot az a rossz liu s megnősül! Akkár aztán nem lesz szükölködésük.

Egyszer aztán csakugyan előhozakodott László a dologgal.

Egy vasárnap délután, hogy künn ültek a nagy eperfa alatt, mely terebélyes ágaival messze elterült, előhozta az ügyet.

— Bizony, fiam, már eddig is sok elpusztult. Nincs, a kikuporgasson! Nincs, a ki felügyeljen a ház körül!

— Hát én most már rá gondoltam magam a házasságra!

— Bizony fiam, azt jól teszed! Árvaság az ilyen élet! — felelt az öreg Makkos.

— Attól függ a dolog teljesülése, ha apám beleegyezik-e választásomba.

— Hát ki az, a kit kiszemeltél?

— Ismeri azt édes apám. Nagyon derék leány. Az özvegy kántorné leánya, Ilka!

(Folyt. köv.)

12429 - 13424

1900.

Árverési hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város tanácsa közöli, hogy a tulajdonát képező a kiskoru Baik Szilágyi testvérektől vett a debreczeni 51 sztkjvben A + 8342 hrsza felvett majorsági föld az 1901 évi febr. hó 20-án a város háza nagy tanácsstermben délelőtt 9 órakor megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe fog, adni. Árverelni szándékozók tartoznak a 400 koronában megállapított kikiáltási ár 10%át árverelő bizottság kezéhez letenni

Debreczen 1901. jan. 22.

A városi Tanács.

15360 tkv.

1900.

Árverési hirdetmény kivonat.

A debreczeni kir. törvényszék mint tkvi. hatóság részéről közhírré tétetik hogy Arnáth János végrehajtónak Losonczy János elleni végrehajtást szenvedett elleni ügyében Potornai András és neje kése delmi vevők a debreczeni kir. törvényszék és a debreczeni kir. Járásbíróság területén levő a cse ei 239 sztkjvben A + 244. hrsz. ház és beltelekben egészebe 960 koronában megállapított kikiáltási árban a végrehajtási árverés elrendeltetvé, annak foganatosítására határidőül 1901 évi Márczius hó 16 ik napjának d, e. 10 órája Csege község házához kitézet tetik. Kikiáltási ára fentebbitet becsár, azonban az árverésre kitétt ingatlan szükség esetében a kikiáltási áron alól is elfog adatni.

Az árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10 %át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirokban letenni, a vagy az 1881 LX. t. cz. 170 § értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elősmervényt a kiküldöttnek átadni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt a kir. törvényszék mint kvi. hatóságánál és Csege község előjáróságánál tekinthetők meg.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságánál 1901 hó Január hó 17 napján.

Harsányi Gusztáv
kir. tszéki bíró.

Gyors és biztos segély gyomor

betegségek és azok utóbajában!

A legjobbnak bizonyult HAZISZER, mely az emésztést szabályozza, rendes vérkeringést eredményez, a megromlott és hibás vöralkatrészeltávolítja (a mi az egészség főfeltétele), gyorsan és biztosan megszünteti a gyomorbajt és p. étvágytalanságot, savanyu felbőfögést, hányási ingert, gyomor- és hasbántalmat, gyomorgörcsöt, vértolulást hámorhoidákat, női bántalmakat, bélbajokat a már 40 év óta jónak bizonyult

Dr. Rosa-^{fele} balzsam Prágai házikenőcs

FRAGNER B. gyógyszer-től Prágában 203-III.

Az emésztés minden munkáját új életre serkentő és egészséges tiszta vért szerez, különben is biztos és messze földön híresé vált háziszser. Üveg 50 kr. kettős üveg 1 frt. Postán 20 krral drágább

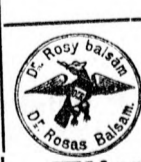
Ha 1 frt. előre beküldetik, egy nagy üveggel, 75 kr. előleges beküldése mellett pedig egy kis üveggel azonnal bérmentve küldetik a birodalom bár mely részébe.

Kiváló fájdalomcsillapító, antiseptikus, gyógyító és a hegedést elősegítő szer.

Minden gyuladás, seb és kelés gyógyítása biztos sikerrel jár, a női mell gyuladásánál, tejrekedés- és keményedésnél, a gyermek elválasztásánál, tályogok, vérkelések, pokolvar és genyedséknél, továbbá körömgennyedés az ugynevezett körömméregnél a kézen és lábujakon, keményedéseknel, daganatoknál, mirigydaganatoknál, holt-tetem képződéseknél stb. 50 év óta bevált

A gyógyulás fájdalom nélkül halad a kenés hűsítő hatása alatt. Dobozban 35 krjával. Postán 6 krral drágább.

Egy frt. 58 kr. előre beküldése mellett 4:1 dobozzal, 1 frt 63 kr 6:2 dobozzal vagy 2 frt 30 frt. 6:1 dobozzal végre 2 frt. 43 kr. elői beküldés után 9:2 dobozzal bérmentve küldetik az oszt. magyar birodalom bár mely részébe.

Figyelmeztetés! Mindenki csak az eredeti készítményt s kérje a prágai Fragner B. gyógyszer-től és figyeljen arra, hogy Dr. Rosa balzsam csomagolás minden részén az itt látható kerek védjegy legyen; a prágai hízi kenőcs csomagolásán pedig a jobbról látható három szögletes védjegy. A ki egy utánszást talál s nekem bejelent, díjat kap!

Ellismerő levelek ezrel rendelkezésre állnak Raktárak Budapesten: TÖRÖK JÓZSEF gyógyszer-tárában. EGGER A. gyógyszer-tárában DEBRECZENBEN kaphatók

Dr. ROTSCHEK V. EMIL MIHALOVITS ISTVÁN és TÓTH B. gyógyszerészeknél. Főraktár a készítőnél FRAGNER B. cs. és kir. udvari szállítónál, a fekete sas gyógyszer-tárán Prágában a Spornert-utca sarkán 203. szám

Börkocsik díjszabályzata.

	Két lovas	Egy lovas
I. Napszámra.		
Egész napra, reggeli 7 órától esti 9 óráig	80	40
Fél napra, reggeli 6 órától d. u. 1-ig, vagy d. u. 1-től esti 9 óráig	3 50	2 00
II. Óraszámra.		
Fél órára	40	20
1/4 órára	20	10
Egy egész órára	80	40
Minden következő órára	40	20
Az utolsó órán túl félórára v. hosszabb időre	20	10
III. Egyes járatokról.		
Megállapodás és visszamenet nélkül a város sorompói belül	50	25
IV. Meghatározott járatok.		
Temetéseknél (valláskülönbség nélkül), ha a végintézés a templomban történik, a temetőbe ki és vissza	2	1 30
A háztól egyenesen a temetőbe ki és vissza	1	60
A színházba menet	20	10
A színházról jövet	20	10
Bármely vasuti indítás vagy raktárhoz nap pal enet vagy jövet kézi táskával	50	25
A kocsi mellé elhelyezett minden darab malba után külön 10 krajczár díj jár.	80	40
A horcaolyák, vagy csónakázás tóhoz, csuhorgyár, légszivattyú, kertészeti egyesület és gőzmozgós menet vagy jövet	50	25
Éjre és visszajövet egy órai várakozással	80	40
Magyarórái fürdőházhoz, polgári vagy katonai lövöldézés menet vagy jövet	1 50	80
menet és jövet egy órai várakozással	80	40
minden következő órára	60	30
Kölső barom- és lovasártérra oda és vissza egy órai várakozással	1 20	60
minden következő órára	40	20
terei lakóházhoz és katonai kórházhoz menet vagy jövet	50	25
és visszajövet 1 órai várakozással.	80	40
ovábbi órára.	40	20

A debreczeni helyi-vasut részvény-társaság folyó 1901. évi márczius hó 3-án délelőtt 10 órakor tartja a debreczeni első takarékpénztár tanács termében

XIV. rendes évi közgyűlését

melyre a t. részvényesek ezennel meghivatnak.

Tárgy.

1. Az igazgatóság, az 1900 évről szóló üzleti jelentése ugyszintre erre vonatkozólag, a felügyelő bizottságnak jelentése.
2. Az 1900. évi mérleg előterjesztése, az igazgatóság és felügyelő bizottság részére a felmentvény megadása.
3. Az osztalék meghatározása.
4. Az alapszabályok 41. § a értelmében három kilépet igazgatósági tag helyének választás utján betöltése.
5. Az igazgatóság jelentése, a villamosításhoz szükséges tőke beszerzése tárgyában.

Az igazgatóság.

Havanna rum,

mely Adler és Gold cs. és kir. udvari szállítók által Kassán kerül forgalomba, az elismert legjobb s legolcsóbb teaurum. Kapható minden jobb fűszer és csemege üzletben. E rum, utóbbi időben, silány áruval való gyakori utánzásnak van kitéve, miért is a t. teakedvelő közönség a fent jelzett czégre is törvényesen védett czimkéire figyelmeztetik.

Cs. és kir.

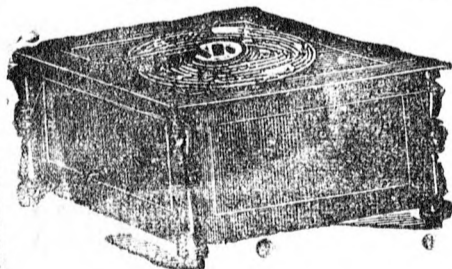

udv. hangszergyár.

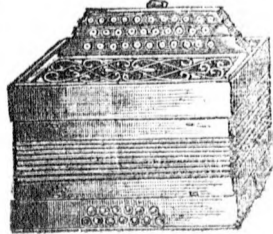
Sternberg Armin és Testvére,

Főraktár és iroda: Budapest, Kerepesi-ut 36.

Minitur-Ariston.

Ezen új találmányu bájos hangszere a legkedveltebb magyar vagy más nótákat elhuzhatja még az is, kinek fogalma sincs a zenéhez. Ára 8 frt 50, a kóták darabja 25 kr.

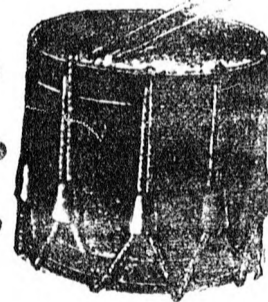

Kitűnő hangu harmonikák 3 frittól feljebb 4, 5, 6, 8, 10 frt.

Zongora-termek:

Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körút sarkán)

Zenepalota.

Dallama csengő, egyenlően tömör erőteljes hangu zongorák a legdusabb választékban.

Mindenütt kitűnőnek elismert, saját gyártmányu iskola, szalon és egyházi harmoniumok.

Erard, Feurich, Kern, stb. világhírű zongorák kizárólagos képviselote, Képes árjegyzék: a) harmonikákról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz tárgysokról, c) az összes egyéb hangszerekről mint hegedűk, fuvolák, czimbalmok, cziflerák, harmoniumok, zongorák stbről ingyen és bérmentve küldetik, csak megnevezendő, hogy miféle hangszerről kívántatik az árjegyzék.

Vendéglőknek zenélő automaták.

Debreczen, nyomatott Kutasi Imrénél.